

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	9Cdo/170/2021
Identifikačné číslo spisu:	4612205240
Dátum vydania rozhodnutia:	22.06.2023
Meno a priezvisko:	JUDr. Soňa Mesiarkinová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2023:4612205240.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu K. T., narodený XX. N. XXXX, D., A. XX/X, zastúpeného advokátkou JUDr. Máriou Stahovcovou, Brezno, ČSA 18, proti žalovaným 1/ A. G., narodený XX. N. XXXX, F., D. XXX, zastúpený advokátom doc. JUDr. Petrom Lukáčkom, PhD., Partizánske, Februárová 1608/A, 2/ Loft Projekt s.r.o., Topoľčany, Šafárikova 3638/7, IČO: 50 052 471, zastúpený advokátom JUDr. Stanislavom Pavlom, PhD., Bratislava, Šancová 58, 3/ Obec Práznovce, Práznovce, M. Nešpora 146/4, IČO: 35 626 526, zastúpenej Advokátskou kanceláriou JUDr. Slávik a partneri, s.r.o., Topoľčany, Nám. M.R. Štefánika 3, IČO: 36 861 375, o určenie vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam, vedenom na Okresnom súde Topoľčany pod sp. zn. 5C/197/2012, o dovolaní žalovaného 2/ proti rozsudku Krajského súdu v Nitre z 30. septembra 2020 sp. zn. 25Co/144/2019, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a.

Žalobca má nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Topoľčany (ďalej aj okresný súd alebo súd prvej inštancie) rozsudkom v poradí tretím z 28. novembra 2018 č. k. 5C/197/2012-701 žalobu o určenie vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam zamietol. Žalovaným v 1/ až 3/ priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 % s tým, že o jej výške rozhodne samostatným uznesením. Štátu priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 % s tým, že o jej výške rozhodne samostatným uznesením. Svoje rozhodnutie právne zdôvodnil ustanoveniami § 137 d) Civilného sporového poriadku, § 126 ods. 1, § 132 ods. 1, § 134 ods. 1, 3 Občianskeho zákonníka.

1.1. Uviedol, že predmetom konania je určenie vlastníckeho práva žalobcu k nehnuteľnostiam, pričom žalobca odvodil svoj vlastnícky nárok od Výmeru o vlastníctve pôdy z 15. marca 1948 č. XXXXX/XXXX-III/B vydanému podľa § 1 ods. 2 Nariadenia SNR č. 104/1946 v prospech jeho právnych predchodcov W. T. a K. T., po ktorých v dedičských konaniach tieto nehnuteľnosti nadobudol. Podľa rozhodnutia ŠN č.k. 1 D 207/86-13 zo dňa 21. novembra 1986 žalobca zdedil po poručiťke K. T., zomr. XX. K. XXXX, poľnohospodársku pôdu v užívaní socialistickej organizácie vo

vl.č. 7 parc.č. XXX/X nadobudnutú prídelom PPPR zo dňa 15. marca 1948, číslo XXXXX/XXXX-III/B v 1-ici, bez uvedenia druhu a výmery pozemku. Osvedčením o dedičstve 2D/338/2012 Dnot 194/2013 žalobca zdedil druhú polovicu prídelovej parcely č. XXX/X ako ďalší podiel poručiťky K. T. (nadobudnutý podľa D 677/63 po neb. W. T.).

Súd v konaní zistil, že pozemky nachádzajúce sa v kat.úz. D. v areáli bývalého PD D. boli mapovaním ZMVM označené ako parcely EN XXX/X, X, X, X, X, X, X, X, XX, XX, XX, XX, XX, XX, XX, XX, XX, XX, XX, XX. Prvýkrát boli tieto parcely EN zapísané do listu vlastníctva č. X pod položkou výkazu zmien č. 67/88 pri II. etape - zakladanie evidencie právnych vzťahov vyšetrovaním na obci v prospech Čs. štátu-ONV Topolčany. Pôvodná pozemnoknižná parcela č. XXX je vedená v PK vložke č. 7 v prospech K. E. a spol. V roku 1990 v k.ú. D. bola vykonaná obnova katastrálneho operátu novým mapovaním, na základe čoho pod položkou výkazu zmien č. 783/90 boli parcely XXX/X, X, X, X, X, X, X, X, XX, XX, XX, XX, XX, XX, XX, XX, XX, XX, XX, XX prečíslované na parcely CKN XXX-XXX. Dodatkom k delimitačnému protokolu z 13. augusta 1997 Z 475/98-26/98 boli uvedené parcely zapísané do listu vlastníctva č. XXX v prospech Obce D. v 1/1-ine. Následne v roku 2007 parcely XXX/X, XXX, XXX, XXX, XXX, XXX, XXX/X, XXX, XXX, XXX, XXX/X, XXX/X, XXX, XXX/X na základe kúpnej zmluvy V 1505/2007 PVZ 57/07 boli zapísané do LV č. XXX v prospech A. G. - Nábytok v 1/1-ine.

1.2. Žalobca v roku 2005 dal časť parcely č. XXX/X, ktorú podľa jeho vyjadrenia predtým užívali starí rodičia, ktorí vniesli pôdu do JRD, do nájmu družstvu. Na niektorých častiach nehnuteľnosti boli postavené stavby. Právo družstevného užívania pozemkov zahrňovalo aj oprávnenie (z roku 1949 a 1959) JRD meniť podstatu pozemkov, vrátane práva stavby poľnohospodárskych stavieb s výnimkou práva pozemky scudziť. Stavby poľnohospodárskeho charakteru boli postavené legálne z hľadiska občianskoprávneho (oprávnenie užívateľa užívať a meniť podstatu pozemkov), ale tiež z hľadiska stavebno-právnych predpisov. Súd prvej inštancie s poukazom na zrušujúce uznesenie odvolacieho súdu zistil, že na súde prebiehalo iba jedno konanie o určenie vlastníctva k nehnuteľnosti v kat. úz. D. pôvodne označenej ako PKN parcela č. XXX/X roľa o výmere X ha XX á a XX m² rovnako nadobudnutej Výmerom o vlastníctve pôdy vedené pod sp. zn. 7C/76/2008, a oboznámil sa s rozhodnutiami, ktoré boli v tej veci vydané. Konštatoval, že vo veci sp. zn. 7C/76/2008 vypracoval znalecký posudok ten istý súdny znalec, ktorý bol ustanovený aj v tomto konaní, B. A. X., ktorý vyhotovil znalecký posudok č. 2/2015 zo 04. marca 2015 ako podklad pre rozhodnutie o umiestnení p.č. XXX/X, t.j. susednej parcely k p.č. XXX/X. Z odborného vyjadrenia súdneho znalca vyplývalo, že týmto GP č. 7C/76/2008 bola zadefinovaná poloha pôvodného pozemku p.č. XXX/X, bol zapísaný do katastra nehnuteľnosti a v súlade s ním sú hranice pôvodného pozemku p.č. XXX/X identické s vonkajšou hranicou pozemkov KN-C p.č. XXX/X, XXX/X, XXX/XX, XXX/XX, XXX/XX, XXX/X, XXX/X, XXX/XX, XXX/XX. Vzhľadom k tomu, že pôvodný pozemok p.č. XXX/X je susedným pozemkom s pôvodným pozemkom p.č. XXX/X, dospel k záveru, že novovytvorené pozemky musia byť odpovedajúce hraniciam p.č. XXX/X susediace s vonkajšími hranicami vyššie uvedených pozemkov KN-C p.č. XXX/XX, XXX/XX, XXX/XX, XXX/XX, XXX/X a XX /. kopírujú hranice pôvodného pozemku p.č. XXX/X. Súdny znalec vyhotovil aj vytyčovací náčrt č. 7/2018 sporných parciel zo dňa 28. júna 2018 overený OÚ Topolčany, katastrálny odbor, a zakreslil okolité parcely a hranice s nimi, z ktorých vyplýva poloha, kde sa sporné parcely nachádzajú.

1.3. Súd poukázal na Protokol o oboznámení s priebehom hranice pozemku zo dňa 29. júna 2018, z ktorého vyplynulo, že na základe žiadosti žalobcu a v súlade s GP č. 7C/197/2012 boli dňa 29. júna 2018 vytýčené hranice pozemkov p.č. XX/X, XXX/XX, XXX/XX, XXX/XX, XXX/X, XXX/X, XXX/XX. Vytýčenie bolo vykonané na základe GP č. 7C/197/2012 a Záznamu podrobného merania č. XXX, ktoré tvoria súčasť znaleckého posudku č. 5/2015. Vytýčované parcely boli oddelené na rovnakom mieste, na akom bola umiestnená p.č. XXX/X, ktorá bola predmetom prídelu v rámci druhej pozemkovej reformy v roku 1948, t.j. sú totožné s touto parcelou. Jednotlivé vytyčované body boli súdnym znalcom v teréne vyznačené červenou farbou. Dospel k záveru, že na základe vykonaného dokazovania znaleckým posudkom B. A. X. vyhotoveným pod č. 5/2015, odborného vyjadrenia súdneho znalca, konania vedeného na tunajšom súde pod sp. zn. 7C/76/2008, ktoré bolo právoplatne skončené, je zrejmé, kde sa pozemok parc.č. XXX/X kat. úz. D., ktorý je predmetom určenia vlastníckeho práva žalobcu, reálne nachádza.

1.4. Súd prvej inštancie uviedol, že stálou súdnou praxou bolo judikované, že výmery o vlastníctve pôdy

sú právnym titulom nadobudnutia vlastníckeho práva prídelpcom. Zápis výmerov bol právne bezvýznamným, pretože po roku 1951 mali deklaratórny charakter. Predmetný výmer nebol predtým podchytený v pozemkovej knihe a vlastnícke vzťahy tak neboli usporiadané. Zákom č. 22/1964 Zb. bola založená II. etapa evidencie pozemkov. Podľa mapovania v roku 1988, k časti parc.č. XXX/X bol zápis vlastníctva v prospech Čsl. štátu správa ONV Topoľčany a zákonom o majetku obcí nadobudla pozemok do vlastníctva obec D.. Podľa zákona č. 180/1995 Z.z. bol vykonaný register obnovenej evidencie pozemkov (ROEP). Žalobca bol účastníkom konania o obnove evidencie niektorých pozemkov a právnych vzťahov k nim a namietal aj výmeru parc.č. XXX/X, keď chcel celú pôvodnú výmeru, avšak námietky boli príslušným správnym orgánom zamietnuté. Register obnovenej evidencie pozemkov bol schválený správnym orgánom. Rozhodnutie o námietkach a o schválení registra bolo preskúmateľné súdom (§ 7 ods. 3 zák. č. 180/1995 Z.z.), avšak taký návrh na preskúmanie žalobcom podaný nebol. Parc.č. XXX/X má po ROEPe výmeru XXXX m2 a teda najmenej na ňu by mal mať žalobca nárok, hoci údaje pozemkovej knihy, najmä pokiaľ ide o výmeru pozemkov, neboli nikdy záväzné.

1.5. Konštatoval, že pokiaľ ide o zvyšok pôvodnej parcely, ktorá mala byť predmetom prídelpu na základe výmeru o vlastníctve pôdy, a ktorú nadobudli žalovaní 1/ až 3/, tu došlo k stretu právnych princípov, a to princípu dobrej vôle (dobromyseľnosti) nadobúdateľa a princípu ochrany vlastníckeho práva pôvodného vlastníka. V konaní bolo preukázané, že žalovaný 1/ nadobudol časť spornej nehnuteľnosti na základe kúpnej zmluvy V 1505/07-57/07, V 1510/07/-58/07, V 2626-112/07 od obce D., a je vedený ako vlastník parciel CKN XXX/X, XXX/X, XXX, XXX zapísaných na LV č. XXX k.ú. D.. Pôvodný žalovaný 2/ (W.K.TEAM s.r.o.) nadobudol časť spornej nehnuteľnosti na základe kúpnej zmluvy V 2305/08-103/08 a bol vedený ako vlastník parcely CKN XXX zapísanej na LV č. XXX k.ú. D., pričom v priebehu súdneho konania od neho nadobudol spornú nehnuteľnosť kúpnu zmluvou V 3964/15-27/16 žalovaný 2/. Žalovaná 3/ je vedená ako vlastník v celosti na LV č. XXX k novovytvorenej parcele XXX/XX o výmere XXXX m2. Podľa mapovania v roku 1988 k časti parc.č. XXX/X bol zápis Čsl. štátu - správa ONV Topoľčany a zákonom o majetku obcí prešli do vlastníctva obce D. prečíslované parcely CKN XXX-XXX listinou - Dodatok k delimitačnému protokolu z 13. augusta 1997-Z 475/98-26/98 v 1/1-ine. Žalobca podal žalobu až 30. mája 2012, po uplynutí doby cca 25 rokov po čiastočnom prededení majetku v roku 1986 (právoplatné bolo rozhodnutie 1 D 207/86-13 dňa 26. februára 1987) urobil úkon voči žalovaným, ktorí boli zapísaní ako vlastníci častí spornej nehnuteľnosti, žalovaná 3/ od roku 1997, žalovaný 1/ od roku 2007 a pôvodný žalovaný 2/ od roku 2008. Žalobca po prededení majetku v roku 1987 neurobil žiadne ďalšie kroky k tomu, aby sporná nehnuteľnosť bola zapísaná na jeho meno. Žalobca sa síce pokúsil o vysporiadanie spornej parcely, ale až v roku 1998 (11 rokov od dedenia), kedy požiadal o vyhotovenie identifikácie parciel, aby mohol zapísať svoje vlastníctvo do katastra nehnuteľnosti, avšak vyhotovenie identifikácie nebolo možné, lebo chýbala grafická časť prídelpov, a Správa katastra preto odmietla zapísať vlastnícke právo žalobcu na základe dedičského rozhodnutia 1 D 207/86.

1.6. Pri hodnotení nároku žalobcu na určenie vlastníckeho práva súd prihliadol k tomu, že žalobca nechal sám svojou nečinnosťou uplynúť také množstvo času, ktoré nie je zanedbateľné, a ktoré spôsobilo, že pomery na predmetnej nehnuteľnosti sa podstatne zmenili tak, že by jednoznačne prisvedčenie žalobe zakladalo nové spory a podávanie ďalších žalôb. Pri strete dvoch ústavných princípov treba prihliadať aj na mieru pričinenia sa o takýto stav zo strany toho, kto tvrdí svoje vlastníctvo a toto spočíva v tom, že dlhú dobu nekonal. Toto je aj prípad žalobcu. Na základe zhodnotenia vykonaných dôkazov dospel k záveru, že žalobca bol nedbalým vlastníkom, keď až po 25 rokoch po právoplatne skončenom dedičskom konaní podal žalobu proti žalovaným na súd. Pokiaľ nemožno zachovať maximum z obidvoch základných práv - práva na ochranu vlastníckeho práva pôvodného vlastníka a práva na ochranu dobrej vôle (dobromyseľnosti) nadobúdateľa, treba prihliadnuť na princíp všeobecnej spravodlivosti, keď je nutné zvažovať všeobecné súvislosti tohto typu kolízie základných práv, ako aj individuálne okolnosti konkrétneho rozhodovaného prípadu, pričom vyššie riziko by mal niesť nedbalý vlastník, než nadobúdateľ v dobrej viere, pretože tento nie je schopný sa nijako dozvedieť o tom, ako vec opustila vlastníkovu sféru a dostala sa na list vlastníctva prevodcu po zákonom určenom správnom (katastrálnom) konaní. Preto rozhodol tak, že žalobu žalobcu zamietol.

1.7. Pokiaľ žalovaní vo svojich vyjadreniach sa opakovane domáhali zamietnutia žaloby z toho dôvodu, že žalobca sa mal domáhať svojich nárokov v rámci reštitúcie resp., že došlo k vydržaniu predmetného pozemku, tieto dôvody uvádzali aj v predchádzajúcich odvolaniach, ku ktorým sa odvolací súd už

vyjadroval. K tomu súd prvej inštancie uviedol, že v danom prípade nedošlo k založeniu reštitučného nároku, nakoľko predmetné parcely nikdy neprevzal štát, neokupoval ich bez právneho dôvodu, ani z dôvodov politickej perzekúcie, či porušením uznávaných ľudských práv a slobôd. Preto neprichádzalo do úvahy, aby si žalobca uplatňoval reštitučný nárok. Ak je vlastníctvo nadobudnuté na základe výmeru ešte z roku 1948, a toto právo nebolo odňaté, ani sa ho vlastníci právne účinným spôsobom nevzdali, tak potom sa štát nemohol stať vlastníkom týchto nehnuteľností a ani ich prevádzať na iné subjekty. Štát si dal zapísať vlastnícke právo v druhej etape pozemkových úprav v roku 1988 a následne delimitáciami na obce prešlo vlastníctvo k sporným parcelám v roku 1997 na obec. Štát nebol vlastníkom, nemohol previesť pozemok na obec, ani obec D. nemohla zase platne prevádzať sporné parcely na žalovaných v 1/ a 2/, a teda nemohlo dôjsť ani k vydržaniu predmetného pozemku, keď chýbal právny titul a faktická držba, tá nenastala ani pri štáte, ani pri obci.

2. Krajský súd v Nitre (ďalej aj len odvolací súd) rozsudkom z 30. septembra 2020 sp. zn. 25Co/144/2019 napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie zmenil tak, že určil, že žalobca K. T., rodený T., narodený XX. N. XXXX, rodné číslo XXXXXX/XXXX, miesto trvalého pobytu A. XX/X, XXX XX D., štátny občan SR, je vlastníkom nehnuteľností nachádzajúcich sa v katastrálnom území D., obec D., okres F., zapísaných v katastri nehnuteľností ako parcely registra "C" evidované na katastrálnej mape na liste vlastníctva číslo XXX parcelné číslo XXX/X, parcelné číslo XXX/X, parcelné číslo XXX, na liste vlastníctva číslo XXX parcelné číslo XXX, na liste vlastníctva č. XXX parcelné číslo XXX/X, v časti ktorá zodpovedá novovytvoreným parcelám parcelné číslo XXX/XX zastavané plochy o výmere XXXX m², parcelné číslo XXX/XX zastavané plochy o výmere XXXX m², parcelné číslo XXX/XX zastavané plochy o výmere XXX m², parcelné číslo XXX/X zastavané plochy o výmere XXXX m², parcelné číslo XXX/X o výmere XXX m² a parcelné číslo XXX/XX zastavané plochy o výmere XXXX m², veľkosť spoluvlastníckeho podielu 1/1, zameraných Geometrickým plánom číslo 7C/197/2012, znalcom B. A. X. vyhotovenom dňa 13. apríla 2015 a autorizačne overenom dňa 14. apríla 2015, a úradne overenom Okresným úradom Topoľčany, katastrálny odbor, dňa 22. júna 2015 pod číslom 161/2015, ktorý tvorí neoddeliteľnú súčasť tohto rozsudku. Ďalej rozhodol, že žalobca má voči žalovaným v prvom, druhom a treťom rade nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %, o výške ktorých rozhodne súd prvej inštancie samostatným uznesením a štát má voči žalovaným v prvom, druhom a treťom rade nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %, o výške ktorých rozhodne súd prvej inštancie samostatným uznesením.

2.1. Odvolací súd na nariadenom pojednávaní podľa § 384 ods. 1 Civilného sporového poriadku (ďalej „CSP“) zopakoval dokazovanie a z vykonaného dokazovania zistil, že výmerom o vlastníctve pôdy bola pridelcom W. T.L. a G. K. pridelená nehnuteľnosť v katastrálnom území D. označená ako vl. č. 7 parc. č. XXX/X o výmere X,XXXX ha. Výmer o vlastníctve pôdy bol vydaný oprávneným orgánom, boli v ňom uvedení prídelcovia, označená pridelená parcela a jej výmera, bol opatrený dátumom vydania, pečiatkou a podpisom povereníka. Odvolací súd konštatoval, že uvedený výmer obsahoval všetky zákonom stanovené náležitosti, preto ho považoval za právne perfektný. Skutočnosť, že vlastníctvo prídelcov nebolo zapísané v pozemkovej knihe, nepovažoval odvolací súd za významnú, keďže po roku 1951 mali výmery len deklaratórny charakter. Rovnakú výmeru prideleného pozemku obsahoval aj konečný prídelový plán, ktorý sa nachádza v Štátnom archíve v Nitre a ktorého kópia bola uvedeným orgánom zaslaná do spisu. Prídelová cena bola prídelcami splácaná určenými splátkami do 30. decembra 1957, kedy bolo platenie za pridelenú pôdu v cene 6.500,- Kčs zastavené z dôvodu odovzdania pôdy do spoločného hospodárstva JRD. Skutočnosť, že prídelová cena bola zaplatená preukázal aj list Daňového úradu Nitra, z ktorého vyplýva negatívny výkaz nedoplatkov z pozemkovej reformy prídelcov. Tým bolo preukázané, že prídelcovia W. T. a G.. K. nadobudli do vlastníctva pridelenú parcelu číslo 400/4, nedošlo k zrušeniu prídelu, ani sa prídelu nevzdali, ani svoje vlastníctvo žiadnym spôsobom nestratili, naopak vniesli ho do družstva, ktoré na pôde hospodáril, a to v podstate až do roku 2007 (kedy bola časť nehnuteľnosti prevedená na žalovaného 1/).

2.2. Žalobca nehnuteľný majetok, ktorý bol predmetom prídelu W. T. a G. K. nadobudol dedením po K. T. v 1 v konaní sp.zn. 1 D 207/86. Druhú polovicu po W. T., zomr. XX. G. XXXX, nadobudla v dedičskom konaní D 677/63 K. T., po ktorej v konaní o dodatočnom prejednaní dedičstva 2D/338/2012, Dnot. 194/2012, ju rovnako nadobudol žalobca. Tým bola daná aktívna vecná legitímácia žalobcu na podanie určovacej žaloby. Pokiaľ žalovaní 1/ a 2/ namietali, že žalobcovi zaniklo právo domáhať sa

určenia vlastníckeho práva, keďže si ho neuplatnil v reštitúcii, s touto námietkou sa dostatočne vysporiadal súd prvej inštancie v rozsudku zo dňa 20. júla 2016 č.k. 5C/197/2012-437 bod 11., a opakovane v napadnutom rozsudku v bode 74. Odvolací súd na uvedenú argumentáciu poukázal bez potreby jej opakovania.

2.3. Časť parcely číslo XXX/X o výmere XXXX m2 už je vlastnícky zapísaná v prospech žalobcu na základe schváleného ROEPu a na základe osvedčenia o dedičstve 2D/338/2012 v katastrálnom území D. na LV č. XXXX ako parcela registra "E" evidovaná na mape určeného operátu parcelné číslo XXX/X o výmere XXXX m2. Zvyšok výmery pôvodnej parcely číslo XXX/X žalobca v rámci ROEPu nenadobudol z dôvodu, že táto časť výmery zanikla pod LV C. Z uvedeného dôvodu dospel odvolací súd k záveru, že žalobca mal naliehavý právny záujem na určení vlastníckeho práva, keďže zdedil nehnuteľný majetok, ktorý bol predmetom pridelu, teda aj parcelu č. XXX/X o výmere XXXXX m2, pričom z toho výmera XXXXX m2 zatiaľ je v katastri nehnuteľností vlastnícky vedená na iné subjekty.

2.4. Žalovaní v priebehu konania opakovane namietali, že žalobcom nadobudnutá nehnuteľnosť nie je totožná s nehnuteľnosťami vlastnícky zapísanými v ich prospech, respektíve, že vzhľadom na absenciu grafickej časti pridelového plánu, nie je zrejmé, kde pridelený sa pozemok parcela č. XXX/X reálne nachádza, s ktorou námietkou sa stotožnil aj odvolací súd v predchádzajúcom rozhodnutí, preto súd prvej inštancie doplnil dokazovanie v súlade s jeho odporúčením a odvolací súd uvedené dokazovanie zopakoval.

2.5. Listom Správy katastra F. z 15. februára 2012 mal odvolací súd preukázané, že predmetná parcela (400/4) ako aj parc. č. XXX/X, X, X, X, X, X, X, XX, XX, XX, XX, XX, XX, XX, XX, XX, XX, boli vytvorené z pozemnoknižnej parcely č. XXX vedenej v Pozemkovej knihe vo vložke č. 7 v prospech K. E. a spol. Prvýkrát boli zapísané do LV č. X pod položkou výkazu zmien č. 67/88 pri II. etape zakladania evidencie právnych vzťahov vyšetrovaním na obci v prospech Čs. štátu - ONV Topoľčany. V rámci obnovy katastrálneho operátu novým mapovaním v roku 1990 boli uvedené parcely prečísľované na parcely CKN XXX-XXX. Následne Doplnkom k delimitačnému protokolu z 13. augusta 1997 Z 475/98 - 26/98 boli tieto parcely zapísané do LV č. XXX v prospech žalovanej v 3/. V roku 2007 boli parc. č. XXX/X, XXX, XXX, XXX, XXX, XXX, XXX/X, XXX, XXX, XXX, XXX/X, XXX/X, XXX, XXX/X na základe kúpnej zmluvy V 1505/2007 pvz 57/07 zapísané do LV č. XXX v prospech žalovaného v 1/. V roku 2008 bola parc. č. XXX na základe kúpnej zmluvy V 2305/08-103/08 zapísaná v prospech W.K. TEAM, s.r.o., Šafárikova 3638/07, 955 01 Topoľčany (pôvodne žalovaný v 2/). V roku 2015 bola parcela č. XXX na základe kúpnej zmluvy V 3964/15-27/16 zapísaná v prospech žalovaného v 2/.

2.6. Zo záverov znaleckého posudku č. 5/2015 vyhotoveného B. A. X., znalcom z odboru geodézia a kartografia, 04. mája 2015, z geometrického plánu číslo 7C/197/2012, zo stanovísk súdneho znalca z 13. júla 2015 a 20. augusta 2015 (ktorými sa vyjadroval k zásadným námietkam žalovaných), z odborného vyjadrenia súdneho znalca z 28. júna 2018 a z vytyčovacieho náčrtu č. 7/2018 zo dňa 28. júna 2018 bola ďalej preukázaná presná poloha spornej parcely číslo XXX/X, respektíve poloha jej časti o výmere XXXXX m2, a to i vo vzťahu k okolitým pozemkom. Podľa geometrického plánu číslo 7C/197/2012, ktorý znalec predložil súdu prvej inštancie úradne overený Okresným úradom Topoľčany, bola sporná parcela číslo XXX/X umiestnená na parcelách zapísaných na LV č. XXX v prospech žalovaného 1/, a to ako časť parcely č. XXX/X (novovytvorená parcela č. XXX/XX o výmere XXXX m2 a novovytvorená parcela č. XXX/XX o výmere XXX m2), časť parcely č. XXX/X (novovytvorená parcela č. XXX/XX o výmere XXXX. m2) a na časť parcely č. XXX (novovytvorená parcela č. XXX/X o výmere XXX m2). Ďalej bola umiestnená na parcele zapísanej na LV č. XXX v prospech žalovaného 2/, a to ako časť parcely č. XXX (novovytvorená parcela č. XXX/X o výmere XXXX m2). A umiestnená bola tiež na parcele zapísanej na LV č. XXX v prospech žalovanej 3/, a to ako časť parcely XXX/X (novovytvorená parcela č. XXX/XX o výmere XXXX m2). Spolu tak výmera pôvodnej parcely XXX/X zameranej geometrickým plánom bola XXXXX m2 (XXXX+XXX+XXXX+XXX+XXXX+XXXX = XXXXX). Odvolací súd si závery znaleckého dokazovania vykonaného za účelom zamerania a identifikácie pridelenej nehnuteľnosti vyjadrené v znaleckom posudku č. 5/2015 a v geometrickom pláne č. 7C/197/2012, a doplnené stanoviskami, odborným vyjadrením a vytyčovaním náčrtom, osvojil a z nich vo svojom rozhodnutí vychádzal.

2.7. Umiestnenie sporného pozemku významne podporuje aj opakované dokazovanie oboznámením sa s rozsudkom Okresného súdu Topoľčany z 20. apríla 2016 č.k. 7C/76/2008-842, ktorého súčasťou bol

geometrický plán č. 7C/76/2008, a s rozsudkom Krajského súdu v Nitre z 20. apríla 2017 č.k. 7Co/400/2016. Pri porovnaní výroku v spojení s geometrickým plánom vo veci sp.zn. 7C/76/2008 s geometrickým plánom a hlavne s vytyčovacím náčrtom č. 7/2018, ktorý bol vyhotovený v tejto veci, dospel odvolací súd k záveru, že pôvodná parcela 400/4 je umiestnená vedľa pôvodnej parcely XXX/X. Keďže konanie vedené na Okresnom súde Topoľčany sp.zn. 7C/76/2008 bolo právoplatne skončené, niet už žiadnych pochyb o tom, kde sa pôvodná parcela XXX/X reálne nachádza.

2.8. Pokiaľ žalovaný 1/ a pôvodný žalovaný 2/ uplatnili námietku vydržania štátom a obcou z dôvodu, že žalobca určovací žalobu nepodal včas, aj s touto námietkou sa dostatočne vysporiadal súd prvej inštancie v rozsudku z 20. júla 2016 č.k. 5C/197/2012-437 a to v bode 15. Odvolací súd nepovažoval za potrebné túto argumentáciu súdu prvej inštancie opakovať, preto na ňu iba poukázal.

2.9. Na základe zopakovaného dokazovania odvolací súd, zhodne so súdom prvej inštancie, dospel k záveru, že žalobca je vlastníkom novovytvorených parciel č. XXX/XX, XXX/XX, XXX/XX, XXX/X, XXX/X, XXX/XX tak, ako boli zamerané geometrickým plánom číslo 7C/197/2012.

2.10. Odvolací súd ďalej uviedol, že nespochybňuje, závery vyjadrené Ústavným súdom SR v náleze sp. zn. I. ÚS 549/2015 zo 16. marca 2016 ako aj v náleze sp.zn. I. ÚS 151/2016 z 3. mája 2017, poukázal na uznesenie Najvyššieho súdu SR sp.zn. 7Cdo/31/2020 z 27. mája 2020, pričom akcentoval, záver, že otázka, či sa súdy v individuálnych okolnostiach daného prípadu neodklonili od všeobecných právnych východísk pri interpretovaní sporu „nemo plus iuris“ vs. „bona fides“, súvisí s ich skutkovými zisteniami; zodpovedanie tejto otázky je vždy v každom konkrétnom prípade jedinečné.

2.11. Odvolací súd mal za to, že pokiaľ zápis v katastri nehnuteľností nezodpovedá skutočnosti, má skutočnosť prevahu nad zápisom v katastri. Na rovnakom právnom náhľade na možnosti nadobudnutia vlastníctva nehnuteľností od toho, kto nie je (nebol) jej vlastníkom, zotrúva aj odborná právnická literatúra, v ktorej sa uvádza napríklad to, že „vo vzťahu k možnosti nadobudnutia vlastníckeho práva na základe absolútne neplatnej kúpnej zmluvy sa možno stotožniť s právnym názorom, podľa ktorého Občiansky zákonník de lege lata možnosť dobromyseľného nadobudnutia vlastníctva od nevlastníka neupravuje ako pravidlo, ale len ako výnimku z pravidla (pozri napr. nadobudnutie vlastníckeho práva pri preveze od tzv. nepravého dediča podľa § 486 Občianskeho zákonníka) a dobromyseľnosť kupujúceho nemôže nahradiť chýbajúce vecné oprávnenie právneho predchodcu predávajúceho. Tieto výnimky z pravidla nemožno ľubovoľne rozširovať bez toho, aby takúto možnosť zákonodarca pripustil. Preto je nutné zotrvať na dôslednom uplatnení zásady „nemo plus iuris ad alium transferre potest quam ipse habet“ aj v prípadoch, ktoré sa môžu javiť ako nespravodlivé. Aj z hľadiska predvídateľnosti rozhodovania súdnej moci je preto potrebné odmietnuť možnosť nadobudnúť vlastnícke právo od nevlastníka len na základe princípu ochrany dobrej viery aj v iných prípadoch ako tých, ktoré Občiansky zákonník výslovne upravuje“ (viď publikáciu Občiansky zákonník II., Števček, Dulak, Bajánková, Fečík, Sedlačko, Tomašovič a kol., Nakladatelství C. H. Beck, 2015, str. 2087).

2.12. Odvolací súd skúmal skutkové okolnosti danej veci z hľadiska žalovanými namietaného stretu princípu ochrany vlastníckeho práva žalobcu a princípu ochrany dobrej viery žalovaných nadobúdateľov.

2.13. Zo zistených skutkových okolností vyplynulo, že prídelcovia W. T. a G.. K. nadobudli do vlastníctva pridelenú parcelu číslo XXX/X, pričom nedošlo k zrušeniu prídelu, ani sa prídelu nevzdali, ani svoje vlastníctvo žiadnym spôsobom nestratili, naopak vniesli ho do družstva, ktoré na pôde hospodáril. Na vniesenej pôde družstvo hospodáril aj po smrti prídelcov. Hoci žalobcovi bolo vlastníctvo predmetnej parcely potvrdené v konaní o dedičstve po K. T. rozhodnutím 1D/207/86 len v podiele 1, minimálne v tejto časti družstvo na pôde hospodáril oprávnené, a to až do roku 2007 (kedy bola časť nehnuteľností prevezená na žalovaného 1/). K druhej polovici predmetnej parcely bolo vlastníctvo žalobcu potvrdené až v dodatočnom prejednaní dedičstva po K. T. osvedčením 2D/338/2012. Pokiaľ bola sporná parcela zapísaná do listu vlastníctva č. X v prospech Čsl. štátu - ONV Topoľčany v roku 1988 stalo sa tak v druhej etape pozemkových úprav v roku 1988 len na základe evidenčného zápisu bez akéhokoľvek právneho titulu. Štát predmetnú parcelu nedržal, neužíval ju, a to ani oprávnené ani neoprávnené. Do majetku žalovanej 3/ uvedená parcela prešla podľa zákona č. 138/1991 Zb. o majetku obcí delimitačným protokolom, resp. jeho dodatkom z 13. augusta 1997, pričom ani žalovaná 3/ predmetnú parcelu ani nedržala ani ju neužívala.

2.14. Žalobca sa, hoci neúspešne, pokúšal svoje vlastníctvo zapísať do katastra nehnuteľností. V konaní nebolo sporné, že v roku 1998 požiadal o identifikáciu predmetnej parcely, neskôr v roku 2000 o zápis

do katastra nehnuteľnosti na základe rozhodnutia 1 D 207/66. Keďže parcela nebola identická so stavom v katastri nehnuteľností, nemohol ani zistiť, že v čase vyhotovenia identifikácie parciel č.j. 182-IV/98, už bola od roku 1988 zapísaná na LV č. X v prospech Čsl. štátu - ONV Topoľčany, a to ako parcela č. XXX/X. Žalobca však vedel o tom, že spornú parcelu užíva družstvo, s ktorým neskôr v roku 2005 aj uzatvoril nájomnú zmluvu a poberal nájomné. Na základe odporúčania Správy katastra F. v liste zo dňa 17. júna 2010 sa domáhal svojho vlastníckeho práva aj v rámci ROEPu, kde však bol úspešný len čiastočne, keď nadobudol predmetnú parcelu len vo výmere XXXX m², pričom register obnovenej evidencie pozemkov bol v katastrálnom území D. schválený až v roku 2012. V tom istom roku žalobca požiadal o dodatočné prejednanie dedičstva a podal žalobu o určenie vlastníctva.

2.15. Pokiaľ žalovaná 3/ namietala, že z jej strany došlo k vydržaniu predmetnej parcely s touto námietkou sa odvolací súd nestotožnil. Zdôraznil, že vydržanie je osobitný originálny spôsob nadobudnutia vlastníckeho práva zo zákona. Pri uplatnení inštitútu vydržania je potrebné rozlišovať medzi obdobím platnosti Občianskeho zákonníka č. 40/1964 Zb. od 01. apríla 1964, s aplikáciou jeho noviel zákonov č. 131/1982 Zb. od 01. apríla 1983 a zákonom č. 509/1991 Zb. od 01. januára 1992. Občiansky zákonník č. 40/1964 Zb. až do novelizácie od 01. apríla 1983 vydržanie neupravoval. Uvedená novela novo upravila ochranu vydržania (§ 135a) možnosťou započítania času predchádzajúcej držby pred 01. aprílom 1983 s tým, že tento čas neskončil skôr než 01. apríla 1984 (§ 865 ods. 3). V prípade pozemku však bolo vydržanie obmedzené, vydržať mohol iba štát, občan nadobudol právo na uzavretie dohody o osobnom užívaní. S účinnosťou od 01. januára 1992 bolo uvedené obmedzenie vo vzťahu k pozemkom zrušené, pričom oprávnená osoba si mohla započítať čas, po ktorý jej právny predchodca mal pozemok nepretržite v držbe aj pred účinnosťou tohto zákona (§ 872 ods. 6). S účinnosťou od 01. januára 1992 sa oprávnený držiteľ stáva vlastníkom veci, ak splní predpoklady vydržania, pričom je možné započítanie doby držby predchodcu. Čo sa týka započítania držby vykonávanej pred 01. januárom 1992 jej účinky mohli nastať najske 01. januára 1992. Splnením uvedených predpokladov dochádza bez ďalšieho k nadobudnutiu vlastníckeho práva priamo zo zákona. Rozhodnutie súdu má len deklaratórny charakter. Ako správne uviedol už súd prvej inštancie: „jedným zo základných predpokladov nadobudnutia vlastníckeho práva vydržaním je dobromyseľnosť držiteľa v tom, že je jej vlastníkom, ktorá musí trvať po celú dobu celej 10 ročnej vydržacej lehoty. Podľa názoru súdu k vydržaniu zo strany žalovaných nemohlo dôjsť, keď Čsl. štát nemohol podľa zákona o majetku obcí prevádzať daný pozemok delimitáciou na obec F. a následne F. na obec D., nakoľko Čsl. štát nevlastnil daný pozemok, keď tento pozemok bol pridelený do vlastníctva právnym predchodcom žalobcu, v čase delimitácie tento pozemok nebol vo vlastníctve štátu, pričom vlastnícke právo nemožno nadobudnúť od nevlastníka, preto Čsl. štátu nemohla ani začať plynúť lehota na vydržanie. Čsl. štát nemal žiaden titul pre vstup do dobromyseľnej držby, v danom prípade nedošlo k odňatiu vlastníckeho práva právnym predchodcom žalobcu ani žalobcovi. Čsl. štát sa držby spornej nehnuteľnosti nikdy nezmočil, ani sa jej neujaľ, prídelci t.j. vlastníci odovzdali dané pozemky do užívania JRD a následne aj žalobca mal uzatvorenú nájomnú zmluvu s PD na pozemok nadobudnutý podľa „výmeru o vlastníctve pôdy“. Štát nielenže nemal žiaden titul pre vstup do dobromyseľnej držby, ale nespĺňal ani podmienku samotnej držby. Obec teda nemohla nadobudnúť vlastníctvo od takého subjektu, ktorý sám nebol vlastníkom.“

2.16. Z vykonaného dokazovania bolo preukázané, že do vlastníctva žalovanej 3/ prešla sporná nehnuteľnosť na základe dodatku k delimitačnému protokolu zo dňa 13. augusta 1997 už ako parcely CKN XXX-XXX, resp. ich časť. Odvolací súd dospel k záveru, že delimitácia v tomto prípade nemala za následok prechod vlastníckeho práva na žalovanú 3/ podľa zákona č. 138/1991 Zb., keďže sporná parcela sa nikdy nestala majetkom Čsl. štátu z dôvodu absencie platného nadobúdacieho titulu, preto sa nestala ani majetkom Slovenskej republiky po jej vzniku. Do vlastníctva obce totiž prechádzali z majetku Slovenskej republiky veci, ku ktorým patrilo ku dňu účinnosti osobitného predpisu právo hospodárenia národným výborom, na území ktorých sa nachádzali, pričom k veci, ktorá nebola majetkom Čsl. štátu, či Slovenskej republiky, nemohlo účinne vzniknúť právo hospodárenia národnému výboru a nemohla ani účinne prejsť do majetku obce. Navyše je nesporné, že tieto parcely žalovaná 3/ nedržala ani neužívala, keďže ich užívalo družstvo, boli na nich postavené hospodárske budovy vo vlastníctve družstva, ktoré družstvo predalo až žalovanému 1/.

2.17. Žalovaný 1/ nadobudol predmetné nehnuteľnosti od žalovanej 3/ kúpnu zmluvou v roku 2007. Keďže podľa záveru odvolacieho súdu na žalovanú 3/ nemohlo prejsť vlastnícke právo od nevlastníka,

nemohla ani ona platne previesť vlastníckeho práva na žalovaného 1/ a to s poukazom na zásadu, podľa ktorej nikto nemôže previesť viac práv, ako má sám. Rovnako tak nemohlo platne prejsť vlastnícke právo k časti predmetných nehnuteľností zo žalovaného 1/ na pôvodného žalovaného 2/ (W.K. TEAM, s.r.o.) a následne z pôvodne žalovaného 2/ na žalovaného 2/. Všetky tieto právne úkony sú neplatné. Pri posúdení dobromyseľnosti žalovaného 1/ pri nadobudnutí sporných nehnuteľností a ich čiastočného prevodu na žalovaného 2/ odvolací súd nespochybnil, že žalovaný 1/ konal v dobrej viere v správnosť zápisu v katastri nehnuteľností, a keďže kupoval od žalovanej 3/, ktorou bola obec D., nemal pochybnosti o správnosti zapísaných údajov v katastri nehnuteľnosti. Avšak keďže ku kúpe od žalovanej 3/ došlo v roku 2007 a žaloba bola podaná na súd prvej inštancie v roku 2012, prípadná „dobrá viera“ žalovaného 1/ pri uzatvorení kúpnej zmluvy nemohla mať za následok vznik vlastníckeho práva k spornej nehnuteľnosti v dôsledku dobromyseľnej držby.

2.18. Na druhej strane vzhľadom na okolnosti danej veci, podľa ktorých sa žalobca pokúšal svoje vlastníctvo zapísať do katastra nehnuteľnosti, v prvom rade v roku 1998 požiadal o identifikáciu predmetnej parcely, neskôr v roku 2000 požiadal o zápis do katastra nehnuteľnosti na základe rozhodnutia 1 D 207/66, a hoci bol neúspešný, nie je možné ho považovať za „nedbalého vlastníka“. Žalobca totiž nemohol zistiť, že sporná nehnuteľnosť bola od roku 1988 zapísaná na LV č. 2 v prospech Čsl. štátu - ONV Topolčany ako parcela č. XXX/X, keďže podľa identifikácie parciel č.j. XXX-IV/XX bola ešte v roku 1998 neidentická. Podľa názoru odvolacieho súdu bolo by v rozpore s princípom všeobecnej spravodlivosti považovať za nedbalého vlastníka subjekt, ktorý mal nadobúdaci titul svojho vlastníckeho práva, ale nespĺnil podmienky pre zápis v katastri nehnuteľností v roku 2000 z dôvodu, že jeho parcela číslo XXX/X nebola identická so stavom v katastri nehnuteľností, hoci v prospech čsl. štátu bola totožná parcela číslo XXX/X zapísaná už v roku 1988 bez nadobúdacieho titulu, len na základe „vyšetrovania na obci“. Keďže mal žalobca informáciu o tom, že jeho parcela bola vnesená do JRD, ktoré ju užívalo a s ktorým aj on uzatvoril nájomnú zmluvu, navyše, že je v neidentickom stave, oprávnené mohol očakávať, že jeho vlastnícky zápis sa vyrieši v rámci registra obnovej evidencie pozemkov, bez dôvodných obáv o svoje vlastníctvo. V konečnom dôsledku mu tento postup odporučila aj správa katastra v liste zo dňa 17. júna 2010. V rámci ROEPu však bol úspešný len čiastočne, keď nadobudol predmetnú parcelu len vo výmere XXXX m², ktorá zodpovedala 1 zo XXXX m², pričom ROEP bol v katastrálnom území D. schválený až v roku 2012. V tom istom roku 2012 žalobca požiadal o dodatočné prejednanie dedičstva k druhej polovici a zároveň podal žalobu o určenie vlastníctva. Z uvedených okolností vyplýva, že v danej veci nejde o taký výnimočný prípad, ktorý by odôvodňoval uprednostniť ochranu žalovaných ako dobromyseľných nadobúdateľov. Žalovaná 3/ bola obec, ktorá preberala majetok od likvidátora ONV delimitačnými protokolmi. Z vykonaného dokazovania nevyplynulo, že žalovaná 3/ v tomto smere skúmala, čo bolo predmetom delimitácie v roku 1991 a nasledujúcich, naopak podľa zápisnice z prejednávania pozemkov v roku 2012 len získavala informácie o pozemkoch, ktoré boli zapísané na jej liste vlastníctva, keďže „veľa ľudí ju kvôli týmto pozemkom napáda - vzniká duplicitné vlastníctvo“. Žalovaný 1/ odkúpil predmetné parcely v roku 2007 a hoci nemusel mať pochybnosti o vlastníctve obce, netreba opomínať, že už od roku 2008 bol v spore o určenie vlastníctva v rovnakej lokalite v konaní vedenom na Okresnom súde Topolčany pod sp.zn. 7C/76/2008, kde mal rovnako procesné postavenie žalovaného 1/. Uvedená skutočnosť musela výrazne oslabiť jeho dôveru v správnosť zápisov v katastri nehnuteľností, napriek tomu v roku 2008 časť nehnuteľnosti previedol na pôvodného žalovaného v 2/, a tento v roku 2015 na žalovaného 2/.

3. Proti rozsudku krajského súdu podal dovolanie žalovaný 2/ podľa § 420 písm. f) CSP ako aj podľa § 421 ods. 1 písm. a), c) CSP, nakoľko mal za to, že : „, odvolací súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala je patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, pričom sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, ako aj Ústavného súdu Slovenskej republiky a vyriešenie právnej otázky je dovolacím súdom rozhodované rozdielne“, a preto navrhol dovolaciemu súdu rozsudok krajského súdu zrušiť a vec vrátiť na ďalšie konanie.

3.1. Namietal, že i keď odvolací súd v odôvodnení svojho rozhodnutia vychádzal z rozhodnutí Najvyššieho súdu Slovenskej republiky a Ústavného súdu Slovenskej republiky, svojím výkladom sa od týchto rozhodnutí odchýlil a ich závery nesprávne aplikoval. Považoval rozhodnutie odvolacieho súdu : „vo vzťahu k posúdeniu princípu „ bona fide“ na strane žalovaného 2/ za mimoriadne zmätočné,

nezrozumiteľné a nelogické“. V ďalšom obsahu svojho dovolania zopakoval žalovaný 2/ podrobne svoje podania, uvádzané v predchádzajúcom konaní. Namietal, že odvolací súd pri svojom závere, že na strane žalobcu nejde o nedbalého vlastníka, nezohľadnil, že : „, ak by žalobca bol bdelým vlastníkom k sporovej nehnuteľnosti č. XXX/X, potom čo dostal odpoveď z príslušného katastrálneho operátu v roku 2000 k parcele označenej pod č. XXX/X v k. ú. D., do jeho dispozičnej vôľovej zložky sa dostala informácia k evidencii duplicity parcely označenej zhodne pod č. XXX/X v katastrálnom operáte pre dané ú. D.. Preto mal vykonať právne kroky podľa zákona č. 503/2003 Z. z. o navrátení vlastníctva k pozemkom a o zmene a doplnení zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 180/1995 Z, z. o niektorých opatreniach na usporiadanie vlastníctva k pozemkom v znení neskorších predpisov.“ Vo vzťahu k posúdeniu naliehavého právneho záujmu podľa § 137 písm. c) CSP, poukázal žalovaný 2/: „, na ustálenú doktrínu Najvyššieho súdu SR ako aj Ústavného súdu SR, podľa ktorých, v prípadoch prevzatia veci štátom v rozhodnom období bez právneho dôvodu neuplatnenie ochrany podľa reštitučných predpisov malo za následok stratu možnosti domáhať sa tejto hmotnoprávnej procesnoprávnej ochrany podľa všeobecných predpisov, teda aj ochrany prostredníctvom žaloby o určenie vlastníckeho práva. Odvolací súd sa žiadnym spôsobom k posúdeniu tejto právnej k bdelosti vlastníka alebo k otázke „nedbalého vlastníka“ na strane žalobcu, žiadnym spôsobom nevyjadril, čím je nutné považovať jeho rozhodnutie za arbitrárne.“

4. K dovolaniu sa vyjadril žalobca, ktorý ho navrhol odmietnuť ako neprípustné alternatívne zamietnuť ako nedôvodné. Mal za to, že i keď žalovaný 2/ uviedol dôvody prípustnosti s poukazom na § 420 písm. f) CSP a § 421 ods. 1 písm. a), c) CSP tak ich nekonkretizoval, ale iba polemizoval s rozhodnutím odvolacieho súdu, ktorý na všetky námietky žalovaného 2/ dal odpoveď, pričom sa žalobca so závermi odvolacieho súdu plne stotožnil.

5. Žalovaný 1/ sa vo svojom stanovisku k dovolaniu žalovaného 2/ s ním plne stotožnil.

6. Žalovaná 3/ sa vyjadrila, že súhlasí s dovolacími dôvodmi žalovaného 2/, aj keď sa rozhodla v spore nepokračovať.

7. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“ alebo „dovolací súd“) ako súd dovolací (§ 35 CSP), po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana sporu - žalovaný 2/ (ďalej aj „dovolateľ“), v neprospech ktorej bolo rozhodnuté, zastúpená v súlade s § 429 ods. 1 CSP, skúmal prípustnosť dovolania bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP), pričom dospel k záveru, že dovolanie žalovaného 2/ je potrebné odmietnuť.

8. V zmysle § 419 CSP je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, (len) ak to zákon pripúšťa. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v ustanoveniach § 420 a § 421 ods. 1 CSP.

9. Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, c/ strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo f/ súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

9.1. Dovolanie prípustné podľa § 420 CSP možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

10. Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a/ pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,

b/ ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c/ je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

10.1. Dovolanie prípustné podľa § 421 CSP možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

11. Dovolací súd je dovolacími dôvodmi viazaný (§ 440 CSP). Dovolacím dôvodom je nesprávnosť vytýkaná v dovolaní (porovnaj § 428 CSP). Pokiaľ nemá dovolanie vykazovať nedostatky, ktoré v konečnom dôsledku vedú k jeho odmietnutiu podľa § 447 písm. f) CSP, je (procesnou) povinnosťou dovolateľa vysvetliť, z čoho konkrétne vyvodzuje prípustnosť dovolania a v spojitosti s tým označiť v dovolaní náležitým spôsobom tiež dovolací dôvod. V dôsledku spomenutej viazanosti neskúma dovolací súd správnosť napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu nad rozsah, ktorý dovolateľ vymedzil v dovolaní uplatneným dovolacím dôvodom.

12. Dovolateľ ďalej vyvodzoval prípustnosť podaného dovolania na základe ustanovenia § 420 písm. f) CSP, v zmysle ktorého dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

13. Dovolateľ namietal, že procesným postupom odvolacieho súdu došlo k zásahu do jeho práva na spravodlivý súdny proces. Podstatou tohto práva je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Integrálnou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky. Z práva na spravodlivý súdny proces pre procesnú stranu nevyplýva jej právo na to, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ňou predkladaným výkladom všeobecne záväzných predpisov, rozhodol v súlade s jej vôľou a požiadavkami (IV. ÚS 252/04, I. ÚS 50/04, I. ÚS 97/97, II. ÚS 3/97 a II. ÚS 251/03).

14. Žalovaný 2/ v súvislosti s vadou § 420 písm. f) CSP odvolaciemu súdu vytýkal arbitrárnosť jeho rozhodnutia. Mal za to, že odvolací súd sa nevysporiadal s podstatnými otázkami, podstatnými námietkami a dôležitými skutočnosťami podstatnými pre rozhodnutie vo veci samej ako aj ignoroval podstatné skutkové okolnosti. Rozhodnutie považoval za nepreskúmateľné aj vo vzťahu k právnemu posúdeniu veci. Odvolací súd tiež dostatočne nezdôvodnil, prečo nepovažoval žalobcu za nedbalého vlastníka ako aj otázky posúdenia „bona fide“ dobromyseľných nadobúdateľov predmetných nehnuteľností.

15. K tomuto dôvodu prípustnosti dovolania treba uviesť, že ustálená judikatúra Európskeho súdu pre ľudské práva (ESLP) uvádza, že súdy musia v rozsudkoch jasne a zrozumiteľne uviesť dôvody, na ktorých založili svoje rozhodnutia, musia sa zaoberať najdôležitejšími argumentami vznesenými stranami sporu (účastníkmi konania) a uviesť dôvody pre prijatie alebo odmietnutie týchto argumentov, a že nedodržanie týchto požiadaviek je nezlučiteľné s ideou práva na spravodlivý proces (pozri napr. Garcia Ruiz v. Španielsko, Vetrenko v. Moldavsko, Kraska v. Švajčiarsko).

16. Aj najvyšší súd už v minulosti vo viacerých svojich rozhodnutiach, práve pod vplyvom judikatúry ESLP a ústavného súdu, zaujal stanovisko, že medzi práva strany civilného procesu/účastníka mimosporového konania na zabezpečenie spravodlivej ochrany jej práv a právom chránených záujmov patrí nepochybne aj právo na spravodlivý proces a že za porušenie tohto práva treba považovať aj nedostatok riadneho a vyčerpávajúceho odôvodnenia súdneho rozhodnutia. Povinnosť súdu rozhodnutie náležite odôvodniť je totiž odrazom práva strany sporu/účastníka konania na dostatočné a presvedčivé odôvodnenie spôsobu rozhodnutia súdu, ktorý sa zaoberá všetkými právne relevantnými dôvodmi uplatnenej žaloby, ako aj špecifickými námietkami strany sporu/účastníka konania. Porušením

uvedeného práva strany sporu/účastníka konania na jednej strane a povinnosti súdu na strane druhej, sa strane sporu/účastníkovi konania (okrem upretia práva dozvedieť sa o príčinách rozhodnutia práve zvoleným spôsobom) odníma možnosť náležite skutkovo, aj právne argumentovať proti rozhodnutiu súdu v rámci využitia prípadných riadnych alebo mimoriadnych opravných prostriedkov. Ak nedostatok riadneho odôvodnenia súdneho rozhodnutia je porušením práva na spravodlivé súdne konanie, táto vada zakladá i prípustnosť dovolania podľa § 420 písm. f/) CSP.

17. Obsah spisu v ničom neopodstatňuje tvrdenie dovolateľa, že odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu je arbitrárne. Odvolací súd zrozumiteľným a jednoznačným spôsobom uviedol dôvody, ktoré ho viedli k rozhodnutiu; pričom odôvodnenie napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu spĺňa náležitosti riadneho odôvodnenia v zmysle § 393 ods. 2 CSP. Odvolací súd sám zopakoval dokazovanie, opätovne zhodnotil skutkový stav, ktorý vyplynul z dokazovania, a pri svojom právnom závere, podrobne a presvedčivo odôvodnil, z čoho vychádzal. Zároveň sa vysporiadal s podstatnými odvolacími námietkami. Dovoláním napádaný rozsudok uvádza skutkový stav, ktorý považoval odvolací súd za rozhodujúci, stanoviská strán sporu k prerokúvanej veci, výsledky vykonaného dokazovania, obsah odvolania i právne predpisy, z ktorých vyvodil svoje právne názory vysvetlené v odôvodnení.

18. Dovolací súd navyše pri posudzovaní dôvodnosti všeobecne namietaného porušenia procesných práv dovolateľa nezistil také nedostatky v postupe odvolacieho súdu, ktoré by odôvodňovali záver, že jeho výklad a záver boli svojvoľné alebo zjavne neodôvodnené, resp. odôvodnenie rozhodnutia zmätočné. Z obsahu preskúmaného rozhodnutia odvolacieho súdu nevyplyva taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich podstaty a zmyslu.

19. Skutočnosť, že dovolateľ sa s názorom odvolacieho súdu nestotožnil, nepostačuje sama osebe na prijatie záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu.

20. Za procesnú vadu konania podľa § 420 písm. f) CSP tak nemožno považovať to, že sudy neodôvodnili svoje rozhodnutia podľa predstáv dovolateľa. Žalovaný 2/ preto neopodstatnene v tejto časti namietal existenciu vady v zmysle § 420 písm. f) CSP.

21. Ak dovolateľ v podanom dovolaní namietal v zmysle § 420 písm. f) CSP aj nesprávne právne posúdenie veci odvolacím súdom, dovolací súd v tejto súvislosti uvádza, že prípustnosť dovolania v zmysle § 420 písm. f) CSP nezakladá ani to, že napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu (prípadne) spočívalo na nesprávnych právnych záveroch, t. j. nesprávnom právnom posúdení veci (porovnaj judikáty R 54/2012 a R 24/2017). Ako vyplýva aj z judikatúry ústavného súdu, iba skutočnosť, že dovolateľ sa s právnym názorom všeobecného súdu nestotožňuje, nemôže viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti rozhodnutia odvolacieho súdu (napr. I. ÚS 188/06).

22. Na základe vyššie uvedeného dospel dovolací súd k záveru, že dovolanie žalovaného 2/ nie je podľa § 420 písm. f) CSP prípustné, preto dovolanie v tejto časti ako neprípustné odmietol podľa § 447 písm. c) CSP.

23. Dovolateľ v dovolaní ďalej namietal, že napadnutý rozsudok odvolacieho súdu spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci, pričom prípustnosť dovolania vyvodzoval z ustanovenia § 421 ods. 1 písm. a) CSP. K tomuto uplatnenému dovolaciemu dôvodu dovolací súd uvádza nasledovné:

24. Aby na základe dovolania podaného podľa uvedeného ustanovenia mohlo byť rozhodnutie odvolacieho súdu podrobené meritórnemu dovolaciemu prieskumu z hľadiska namietaného nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 432 ods. 1 CSP), musia byť (najskôr) splnené predpoklady prípustnosti dovolania zodpovedajúce niektorému zo spôsobov riešenia tej právnej otázky, od vyriešenia ktorej záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu, a tiež podmienky dovolacieho konania, medzi ktoré okrem iného patrí riadne odôvodnenie dovolania prípustnými dovolacími dôvodmi a spôsobom vymedzeným v ustanoveniach § 431 až § 435 CSP. K posúdeniu dôvodnosti dovolania (či dovolateľom napadnuté

rozhodnutie skutočne spočíva na nesprávnom právnom posúdení) môže dovolací súd pristúpiť, len ak sú splnené uvedené predpoklady (po prijatí záveru o prípustnosti dovolania). Aj právna úprava dovolacieho konania obsiahnutá v CSP, podobne ako predchádzajúca právna úprava, dôsledne odlišuje prípustnosť a dôvodnosť dovolania.

25. Otázkou relevantnou podľa § 421 ods. 1 písm. a) CSP môže byť len otázka právna (nie skutková otázka). Môže ísť tak o otázku hmotnoprávnú (ktorá sa odvíja od interpretácie napríklad Občianskeho zákonníka, Obchodného zákonníka, Zákonníka práce, Zákona o rodine), ako aj o otázku procesnoprávnú (ktorej riešenie záviselo na aplikácii a interpretácii procesných ustanovení). Otázkou relevantnou podľa tohto ustanovenia môže byť len právna otázka, na ktorej spočívalo rozhodnutie odvolacieho súdu. Otázky síce riešené súdmi v priebehu konania, avšak netvoriace základ ich rozhodnutí, nemajú relevanciu v zmysle tohto ustanovenia. Predmetná otázka musí byť zároveň procesnou stranou nastolená v dovolaní. Právne otázky, dovolateľom v dovolaní nenastolené a nepomenované, nemajú relevanciu z hľadiska prípustnosti dovolania podľa tohto ustanovenia.

25.1. Pre právnu otázku, ktorú má na mysli § 421 ods. 1 písm. a) CSP, je charakteristický odklon jej riešenia, ktorý zvolil odvolací súd, od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu. Ide tu teda o situáciu, v ktorej sa už rozhodovanie senátov dovolacieho súdu ustálilo na určitom riešení právnej otázky, odvolací súd sa však svojím rozhodnutím odklonil od „ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu“. Najvyšší súd konštantne vo svojich rozhodnutiach uvádza, že „v dovolaní, ktorého prípustnosť sa vyvodzuje z § 421 ods. 1 písm. a) CSP, by mal dovolateľ: a/ konkretizovať právnu otázku riešenú odvolacím súdom a uviesť, ako ju riešil odvolací súd, b/ vysvetliť (a označením konkrétneho stanoviska, judikátu alebo rozhodnutia najvyššieho súdu doložiť), v čom sa riešenie právnej otázky odvolacím súdom odklonilo od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, c/ uviesť, ako mala byť táto otázka správne riešená“.

25.2. V dovolaní, prípustnosť ktorého je vyvodzovaná z § 421 ods. 1 písm. a) CSP, musí dovolateľ špecifikovať ním tvrdený odklon od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu bližšou konkretizáciou rozhodnutia (rozhodnutí) dovolacieho súdu, ktoré napĺňa pojem ustálená prax dovolacieho súdu (R 83/2018). Sama polemika dovolateľa s právnymi závermi odvolacieho súdu, prosté spochybňovanie správnosti jeho rozhodnutia alebo len kritika toho, ako odvolací súd pristupoval k riešeniu niektorého problému, významovo nezodpovedajú kritériu uvedenému v ustanovení § 421 ods. 1 písm. a) CSP. Pokiaľ dovolateľ v dovolaní neoznačí ustálenú rozhodovaciu prax dovolacieho súdu, od ktorej sa podľa jeho názoru odvolací súd odklonil, dovolací súd nemôže svoje rozhodnutie založiť na domnienkach o tom, ktorý judikát, stanovisko alebo rozhodnutie dovolacieho súdu mal dovolateľ na mysli; v opačnom prípade by jeho rozhodnutie mohlo minúť zákonom určený cieľ a mohlo by viesť k procesne neprípustnému bezbrehému dovolaciemu prieskumu priečiacemu sa nielen (všeobecne) novej koncepcii právnej úpravy dovolania a dovolacieho konania zvolenej v CSP, ale aj (konkrétne) cieľu sledovanému ustanovením § 421 ods. 1 písm. a) CSP (porovnaj tiež Števček M., Ficová S., Baricová J., Mesiarkinová S., Bajánková J., Tomašovič M. a kol., *Civilný sporový poriadok, Komentár*, Praha: C. H. BECK 2016, str. 1382).

25.3. Bez konkretizovania podstaty odklonu odvolacieho súdu od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu nemôže najvyšší súd pristúpiť k posudzovaniu všetkých procesnoprávných a hmotnoprávných otázok, ktoré pred ním riešili prvoinštančný a odvolací súd a v súvislosti s tým nahrádzať aktivitu dovolateľa, resp. advokáta, ktorý spísal dovolanie a zastupuje dovolateľa.

26. Dovolateľ v súvislosti s dovolacím dôvodom v zmysle § 421 ods. 1 písm. a) CSP v dovolaní namietal, že odvolací súd sa odklonil ustálenej praxe dovolacieho súdu v prípade riešenia právnej otázky určenia (nadobudnutia) vlastníckeho práva na základe dobrej viery nadobúdateľov vo vzťahu k zásade nemo plus iuris, ako aj k otázke nedbalého vlastníka.

27. Dovolací súd v súvislosti s poukazom dovolateľa na rozhodnutia najvyššieho súdu uvádza, a súčasne i uplatnením dovolacieho dôvodu v zmysle § 421 ods. 1 písm. c) CSP, že až donedávna existovali dve skupiny rozhodnutí najvyššieho súdu posudzujúce predmetnú právnu otázku, keď do prvej skupiny bolo možné zaradiť rozhodnutia zotrvávajúce na zásade nemo plus iuris a do druhej skupiny rozhodnutia, ktoré umožňovali prelomenie predmetnej zásady, keď v nich okrem iného boli reflektované závery

vyslovené v nálezoch ústavného súdu sp. zn. I. ÚS 549/2015, I. ÚS 151/2016 a I. ÚS 460/2017, resp. aj rozhodnutia, ktoré pripúšťali nadobudnutie vlastníckeho práva (len) na základe dobrej viery nadobúdateľa nehnuteľnosti.

28. V otázke prelomenia zásady nemo plus iuris a s tým súvisiaceho nadobudnutia vlastníckeho práva od nevlastníka na základe dobrej viery nadobúdateľa, došlo v čase po podaní predmetného dovolania k ustáleniu rozhodovacej praxe dovolacieho súdu a to prostredníctvom uznesenia veľkého senátu obchodnoprávneho kolégia (ďalej len „veľký senát“) z 27. apríla 2021 sp. zn. 1 VObo 2/2020 publikovaného v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod R 56/2021.

29. Zjednocovanie judikatúry všeobecných súdov je podľa zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch [§ 8 ods. 3, § 20 ods. 1 písm. b), § 21, § 22 a § 23 ods. 1 písm. b)] zverené najvyššiemu súdu (resp. jeho plénu a kolégiám), keď mu okrem iného priznáva aj právomoc zaujímať stanoviská k zjednocovaniu výkladu zákonov a iných všeobecne záväzných právnych predpisov (I. ÚS 17/01, III. ÚS 346/05). Od 1. júla 2016 je zabezpečenie jednoty rozhodovania a jednoty judikatúry predovšetkým úlohou veľkého senátu najvyššieho súdu (§ 48 CSP) [II. ÚS 252/2019].

30. V tomto kontexte si dovolací súd dovoľuje vyzdvihnúť úlohu veľkého senátu, ktorý je zásadným právnym nástrojom, ktorým možno zjednotiť rozdielnu rozhodovaciu prax najvyššieho súdu, a to aj s ohľadom na záväznosť jeho rozhodnutí podľa § 48 ods. 3 veta prvá CSP pre ostatné senáty (občianskoprávneho ako aj obchodnoprávneho kolégia) najvyššieho súdu. Aby totiž najvyšší súd mohol plniť svoju základnú úlohu, ktorou je zjednocovanie judikatúry, musí samotná judikatúra najvyššieho súdu pôsobiť navonok jednotne, k čomu majú prispieť najmä všeobecne záväzné rozhodnutia veľkého senátu.

31. K retrospektívnym účinkom zmenenej judikatúry dovolací súd vyjadruje vo svojich rozhodnutiach priebežne stabilný názor, že pokiaľ dôjde k zmene judikatúry bez zmeny právnej normy, nejde o zmenu právneho pravidla; ide o tú istú normu a iba je nanovo vyjadrený jej obsah. Z toho vyplýva, že účinky zmeny judikatúry nemožno obmedziť len do budúcnosti, ale nový právny názor je potrebné aplikovať aj na všetky už prebiehajúce konania. Vychádza sa z prevažujúceho prístupu, že súd právo netvorí, ale iba nachádza.

32. Veľký senát uzatvoril, že: I. Na základe absolútne neplatného právneho úkonu nie je možné nadobudnúť vlastnícke právo, a to ani v prípade, že na jeho podklade bol uskutočnený vklad vlastníckeho práva do katastra nehnuteľností; II. S poukazom na právnu zásadu, podľa ktorej nikto nemôže previesť na iného viac práv, ako sám má (nemo plus iuris ad alium transferre potest quam ipse habet), nemôže platne previesť vlastnícke právo k nehnuteľnosti na inú osobu ten, kto je na základe absolútne neplatného právneho úkonu vedený v katastri nehnuteľností ako vlastník nehnuteľností; III. Dobrá viera nadobúdateľa, že hnutelnú alebo nehnuteľnú vec nadobúda od vlastníka, má vplyv na nadobudnutie vlastníckeho práva, len pokiaľ zákon v taxatívne vymedzených prípadoch nadobudnutie vlastníckeho práva s poukazom na dobrú vieru ich nadobúdateľa výslovne upravuje. V iných prípadoch právna úprava de lege lata nadobudnutie vlastníckeho práva od nevlastníka s poukazom na dobrú vieru nadobúdateľa neumožňuje; IV. Ustanoveniu § 70 ods. 1 zákona č. 162/1995 Z. z. o katastri nehnuteľností a o zápise vlastníckych a iných práv k nehnuteľnostiam (katastrálny zákon), ktoré upravuje hodnovernosť údajov katastra, nezodpovedá výklad, podľa ktorého už len sama evidencia vlastníctva nehnuteľnosti v katastri nehnuteľností zakladá dobrú vieru evidovaného vlastníka v to, že je vlastník (viď aj R 56/2021).

33. Dovolací súd dáva do pozornosti, že po rozhodnutí veľkého senátu už najvyšší súd rozhodoval v obdobných veciach, napr. uznesenie sp. zn. 8Cdo/278/2019, 7Cdo/174/2020, 7Cdo/77/2020, pričom rozhodnutie sp. zn. 8Cdo/278/2019 bolo publikované v časopise Zo súdnej praxe pod č. 51/2021 s nasledovnou právnou vetou „na základe absolútne neplatnej kúpnej zmluvy sa kupujúci nestal vlastníkom predávanej nehnuteľnosti, preto sa jej vlastníkom nestal ani ten, kto - aj keď v dobrej viere v správnosť

údajov katastra nehnuteľností - odvodzuje od tohto kupujúceho (nevlastníka) svoje vlastnícke právo k nehnuteľnosti“.

34. Na základe vyššie uvedeného dovolací súd dospel k záveru, že dovolateľ neopodstatnene tvrdil dôvod prípustnosti dovolania podľa § 421 ods. 1 písm. a), c) CSP, majúc za to, že odvolací súd sa pri vyriešení ním nastolenej otázky odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu a táto otázka je rozhodované dovolacím súdom rozdielne.

35. Dovolací súd z vyššie uvedených dôvodov uzatvára, že odvolací súd sa pri svojom právnom závere od ustálenej praxe dovolacieho súdu pri riešení dovolacej otázky neodchýlil, práve naopak v plnom rozsahu ju rešpektoval.

36. Z týchto dôvodov dospel najvyšší súd k záveru, že dovolanie v danej veci smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je prípustné, preto dovolanie odmietol podľa § 447 písm. c) CSP.

37. Dovolací súd nezistil splnenie podmienok pre odklad vykonateľnosti dovolaním napadnutého rozhodnutia, a preto v súlade s ustálenou súdnou praxou o tom nevydal samostatné rozhodnutie (4Cdo/144/2019, 4Cdo/108/2019, 9Cdo/126/2020), pričom návrh na odklad vykonateľnosti nemal v danom prípade relevanciu, nakoľko dovolaním napadnuté rozhodnutie neukladalo povinnosť plniť.

38. Výrok o nároku na náhradu trov dovolacieho konania najvyšší súd neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá CSP).

39. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.